

CSEH KÁROLY

Vezeklés

P. L.-nak

*Negyed százada
templom padjába karcoltam nevem,
s mikor vezekelni visszatértem újra:
ágak éledtek a görcsös vonalakkól
imára kulcsolt kezem
égboltja alatt.*

*Tegnap
fejedre tettem hűs tenyerem,
és hajad
gyerekkorom szélben ringó
fehér orgonáival
lett tele.*

Holdtölte

*Mutatlak víznek, meggyfaágnak,
mítoszba bújhatsz – megtalállak:*

*fülbevalód nagy teleholdja
áradó hajadra ragyog ma,*

*s fényében, mint keleti holdfa,
titkokat sugdos a fa lombja*

*a sötétről, mely úgy lesz meghitt:
antik jósmókként leéneklík*

*mozdulataid ezüst gömbjét:
párnádra hull, s egyet pörög még,*

*mialatt hajad szétzilálom,
s úszni kezd szám az ében áron.*

Rontásűző

Nézem,
ahogy keresztet vetve jár
hajszálaidon a fésű:
rontás sötétlik a tükör háttérében.
Aztán ezüstlő
csillámlásokban rúzsozod a szádat:
boszorkányűző,
eleven hús parázslík ilyen izzással,
forgószelek láttán.
S míg örvénylik fénylőn
az érzékek napéjegenlőségi viharában
nyakad és vállad:
főled hajlok,
hogy lélegzetemmel
elhessentsem idegeid lombjából
az ólálkodó, buja feketeterigót.

